

Inhoud

Het echte geluk - - -	8
Moddermonsters - - -	12
ps Ik wens iets warmes - - -	16
Oneindig veel - - -	19
Een leugentje om bestwil - - -	24
Pluk de dag - - -	27
Anders is leuk - - -	31
Struiken praten niet - - -	35
Thuis in de tent - - -	38
Zien met je neus - - -	41
Schreeuwend plastic - - -	44
Om op te eten - - -	48

Ik hoor wat jij niet hoort - - -	51
In de knoop - - -	53
Popcorn en limonade - - -	56
In je dromen - - -	59
Vergeten - - -	62
Een deftige pief - - -	65
Ongewoon normaal - - -	67
Samen alleen - - -	70
Een beetje jaloers - - -	73
Echte vrienden - - -	76
Brieven schrijven - - -	79
Warme herinneringen - - -	83

‘Wat een mooie dag is het vandaag,’ glundert Egel. Voor hem ligt een enorme berg op de keukenvloer. Zonder zijn ogen ervan af te houden, loopt hij eromheen. ‘Hier kan ik de hele herfst mee doorkomen. Wat zijn het er veel!’ Voorzichtig pakt hij een paar beukenootjes op, bekijkt ze aandachtig en legt ze dan weer terug op de hoop. ‘Ik kan het bijna niet geloven,’ fluistert hij. Hij voelt zijn snuit omhoogkrullen en neemt de geur in zich op. ‘Het moet wel mijn geluksdag zijn.’

Net wanneer hij een van de nootjes in zijn bek wil stoppen, klinken er buiten voetstappen.

‘Wie is daar?’

‘Ik ben het!’ roept Evert vanuit de tuin. ‘Heb je zin om samen te tennissen of te basketballen?’

Egel voelt zijn wangen warm worden. ‘Sinds wanneer houden everzwijnen van basketballen?’ vraagt hij zich zachtjes af. Snel springt hij boven op de hoop. ‘Ik kan niet. Niet vandaag, Evert. Kom morgen maar terug!’ Hij spitst zijn oren en hoort het hekje van zijn tuin weer dichtslaan.

Wanneer hij even later de eerste nootjes in glazen potjes heeft gestopt en de deksels dichtdraait, gaat de deur open.

‘Hoi, mevrouw Zwijn hier. Ik kom een kopje thee bij je dri...’

Zonder na te denken, rent Egel naar de gang. ‘Nu niet, mevrouw Zwijn. Kom een andere keer maar terug! Dan heb ik weer tijd voor je.’ Voordat mevrouw Zwijn nog iets kan zeggen, duwt Egel haar terug de herfstwind in en gooit hij de voordeur met een klap achter zich dicht.

Meteen loopt hij terug naar de keuken om de overgebleven nootjes in de potjes te stoppen. Maar dan hoort hij opnieuw iemand aankomen. Deze keer zijn het geen voetstappen, maar is het gefladder.

‘Uil, ik ben er niet! Het is beter als je weer naar huis gaat,’ zegt Egel.

‘Je bent er niet, maar toch kan ik je horen. Dat is vreemd.’

Egel haalt zijn schouders op en blijft stil in de keuken zitten. Na een tijdje hoort hij Uil wegvliegen.

Wanneer het buiten donker wordt, staan alle gevulde potjes netjes in rijtjes op de keukenvloer.

‘Vreemd,’ mompelt Egel dan, terwijl hij om zich heen kijkt. ‘Ik heb nog nooit zoveel lekkers bij elkaar gezien, maar toch heb ik een donker gevoel in mijn buik. Misschien ... is het hier te koud.’

Uit de woonkamer pakt hij een wollen deken en slaat hem om zich heen, maar dat helpt niet. ‘Misschien staan de potjes niet op de goede plek.’ Voorzichtig schuift hij wat met de nootjes heen en weer.

‘Dag Egel, toch wel thuis vandaag?’

De schouders van Egel schieten omhoog. In zijn keukenraam zit Uil.

‘O, hoi Uil,’ stamelt hij, terwijl hij zijn pootjes om zijn buik slaat. ‘Sorry dat ik je niet binnenliet vanmiddag, maar ik was druk. Vanochtend kwam ik een grote berg eten tegen onder de beukenboom. De grootste die ik ooit heb gezien. Moet je kijken! Het moet wel mijn geluksdag zijn, maar toch voel ik me niet blij. Hoe kan dat?’

Uil wipt naar binnen en komt op het aanrecht zitten. Aandachtig kijkt hij naar alle potjes op de grond. ‘Tja. Als je wordt opgesloten met een schatkist vol sieraden en gouden munten, dan heb je er niets aan.’

Boven zijn ogen voelt Egel een diepe frons opkomen. ‘Wat bedoel je?’

Uil draait een van de deksels open en stopt een nootje in zijn snavel. ‘Je moet geluk delen met anderen, Egel. Pas dan word je écht gelukkig.’

‘Ik denk ... dat ik weet wat je bedoelt, Uil,’ glimlacht Egel. Het donkere gevoel in zijn buik verdwijnt een beetje. ‘Weet je wat? Vandaag deel ik mijn nootjes met jou. Binnenkort laat ik iedereen ervan smullen.’